



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **Ing. L. K.**, narozená X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2020, č. j. MPSV-2020/147090-421/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 19. 8. 2020 č. j. MPSV-2020/147090-421/1 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ze dne 12. 6. 2020, č. j. ABK-3162/2020-10/04, (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“) vydané Úřadem práce České republiky – krajská pobočka pro hl. m. Prahu (dále jen „**úřad práce**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Prvostupňovým rozhodnutím nebyla žalobkyni dle ust. § 39 odst. 1 písm. a) a ust. § 41 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o zaměstnanosti**“), přiznána podpora v nezaměstnanosti od 13. 5. 2020.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně měla za to, že ČR zanedbává své závazky z mezinárodních smluv v oblasti sociální a pracovní, které má vůči svým občanům, do právního systému byly vneseny pomocí zákonů prvky, které umožňují diskriminovat některé jednotlivce. ČR například zanedbala povinnost chránit občany před bezdůvodným propouštěním z práce a právo na ochranu dobré pověsti. Uvedla, že byla bezdůvodně propuštěna z Ministerstva práce a sociálních věcí ze státní služby, s účinností od 1. 9. 2016. I když se řádně zaevidovala jako uchazeč o práci od 1. 9. 2016 a požádala o podporu v nezaměstnanosti, tato jí nebyla přiznána, přitom jiným mnohým občanům přiznána byla. Tuto diskriminaci umožňuje zákon o zaměstnanosti. Zákon o zaměstnanosti v rozporu s mezinárodním právem váže podporu v nezaměstnanosti k podmínce předchozí odpracované doby v období 2 let bezprostředně odcházející evidenci u Úřadu práce, žalobkyně měla již dříve odpracováno 20 let. Jde opět o rozpor s mezinárodními úmluvami, popření rovnosti práv. Diskriminačním důvodem je vazba na délku odpracované doby nebo doby pojištění nebo náhradní doby předcházející bezprostředně před tím.
3. V době od 13. 5. 2020 do 29. 7. 2020, kdy byla v evidenci úřadu práce ČR, žádala žalobkyně o podporu v nezaměstnanosti, podpora jí však přiznána nebyla. Od 1. 9. 2020 opět zažádala neúspěšně o přijetí do evidence a podporu v nezaměstnanosti.
4. Žalobkyně též uváděla, že jí nebyla vyplácena nemocenská podpora. ČR nemá žádný zákon, který by ochraňoval osoby starší než 50 let, před dlouhodobou nezaměstnaností, v ČR jsou silně rozvinuté předsudky vůči osobám, které překročí tuto hranici, hlavně vůči ženám. Žalobkyně napadala i nutnost dřívějších odchodů žen do starobního důchodu, rozporovala též postupy výběrových komisí, kdy nebyla přijata do zaměstnání, též spatřovala nesprávný postup orgánů ve věci jejího nároku na starobní důchod, či ve věci jejího příspěvku na bydlení. Měla za to, že ČR nechrání pracovní a vedoucí místa odborníků z oblasti stavební (stavební inženýry), zejména zaměřené na vodní stavby a vodní hospodářství před neodborníky.
5. Navrhla, aby soud zvážil postup dle Ústavy čl. 95 bod 1, postoupil věc k Ústavnímu soudu za účelem zrušení ustanovení v zákoně o zaměstnanosti, (podmínce odpracovaných let bezprostředně předcházejících době evidence) a následně aby soud žalobkyni přiznal podporu v nezaměstnanosti od 13. 5. 2020 do 29. 7. 2020, a to ve výši 55 % čisté mzdy, kterou žalobkyně pobírala od posledního zaměstnavatele.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný odkázal na své rozhodnutí o odvolání a důvody, pro které bylo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí úřadu práce zamítnuto. Ze spisového materiálu vyplývá, že

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

úřad práce žalobkyni s odkazem na ust. § 39 odst. 1 písm. a) a § 41 zákona o zaměstnanosti nepřiznal podporu v nezaměstnanosti ode dne 13. 5. 2020 s odůvodněním, že žalobkyně v rozhodném období 2 let před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání nezískala zaměstnáním či jinou výdělečnou činností žádnou dobu důchodového pojištění, podmínku předchozího zaměstnání pak nesplnila ani náhradní dobou zaměstnání. V prvoinstančním správním řízení žalobkyně nedoložila v rozhodném období, tj. od 13. 5. 2018 do 12. 5. 2020, žádnou dobu důchodového pojištění získanou předchozím zaměstnáním, a to i přesto, že k tomu byla úřadem práce vyzvána. Podporu v nezaměstnanosti úřad práce zcela v souladu se zákonem o zaměstnanosti rozhodnutím nepřiznal, neboť žalobkyně podmínku předchozího zaměstnání ve smyslu ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti nesplnila. Řízení o podpoře v nezaměstnanosti je řízením o žádosti, a je tedy především na žadateli, aby svůj tvrzený nárok náležitě doložil. Toto je v řízení o podpoře v nezaměstnanosti dále umocněno ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, dle kterého skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti je uchazeč o zaměstnání povinen doložit krajské pobočce Úřadu práce, a to například evidenčním listem důchodového pojištění, potvrzením o zaměstnání, potvrzením o výši průměrného výdělku, dokladem o výkonu jiné výdělečné činnosti, u osoby samostatně výdělečně činné potvrzením o době trvání účasti na důchodovém pojištění a o vyměřovacím základu pro pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti.

7. Žalovaný má za to, že při vydání rozhodnutí postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu, tedy rozhodoval podle stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zákon o zaměstnanosti pro přiznání podpory v nezaměstnanosti stanoví v ust. § 39 odst. 1 písm. a) výslovně podmínku získání „alespoň 12 měsíců“ důchodového pojištění podle zákona o důchodovém pojištění zaměstnáním či jinou výdělečnou činností, a ze splnění této podmínky neumožňuje žádnou výjimku. Jelikož v řízení bylo prokázáno, že v rozhodném období (od 13. 5. 2018 do 12. 5. 2020) žalobkyně nezískala žádné doby důchodového pojištění ze zaměstnání či jiné výdělečné činnosti ani náhradní dobu zaměstnání ve smyslu ust. § 41 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, nemohl ve věci žalovaný (resp. úřad práce) zvolit jiný postup, než žalobkyni podporu v nezaměstnanosti nepřiznat.
8. Podpora v nezaměstnanosti je vázána na dobu důchodového pojištění, což je zjevné z dikce ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Žádné jiné kritérium tedy nelze brát v potaz. Zákon o zaměstnanosti stanovuje, že uchazeč o zaměstnání musí získat zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění v délce 12 měsíců, zákon o důchodovém pojištění v návaznosti na zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, pak stanovuje, jak tuto dobu důchodového pojištění stanovit.
9. Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se zákonem a nejsou oprávněny při aplikaci účinné právní úpravy činit výjimky. Zákon o zaměstnanosti neobsahuje ustanovení o tvrdosti zákona, pokud žadatel o podporu v nezaměstnanosti nesplňuje zákonné podmínky pro její přiznání, nelze jejich nesplnění zhojit žádnou jinou skutečností, byť může žalobkyně napadené rozhodnutí vnímat jako diskriminující.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Pokud by úřad práce žalobkyni podporu v nezaměstnanosti přiznal, postupoval by v rozporu s právními předpisy a žalobkyni by nepřípustně zvýhodnil oproti jiným uchazečům o zaměstnání, jimž z důvodu nesplnění podmínky doby důchodového pojištění podpora v nezaměstnanosti rovněž nebyla přiznána.

10. Žalovaný konstatoval, že v případě, kdy právní předpis stanovuje podmínku pro vznik nároku na finanční plnění zcela jednoznačně, není dán prostor pro extenzivní výklad, kterým by došlo k tomu, že podporu v nezaměstnanosti by získal i uchazeč o zaměstnání, který zákonem stanovené podmínky nesplnil. Výklad ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti je s ohledem na výše uvedené natolik jednoznačný, že zde není dán žádný prostor pro jakékoli extenzivní výklady zvýhodňující osoby, které nastavené podmínky nesplnily. V případě vynakládání prostředků ze státního rozpočtu nemohou být právní předpisy vykládány extenzivně tak, aby nárok na finanční podporu měly i osoby, které pro takovou finanční podporu nesplnily podmínky.
11. K důvodům nesplnění podmínky pro přiznání podpory v nezaměstnanosti nemůže být přihlíženo. Na jiné posouzení věci nemůže mít vliv ani polemika žalobkyně nad právním systémem ČR, ani další jí v žalobě uváděné skutečnosti, třebaže jim žalobkyně přikládá váhu a odůvodňuje jimi svou žádost o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Tyto nemohou představovat důvod pro to, aby v rozporu se zákonem o zaměstnanosti jí byla podpora v nezaměstnanosti přiznána. Ačkoliv může být právní úprava týkající se nároku na podporu v nezaměstnanosti v rozporu s představou a požadavky žalobkyně, na rozhodování správních orgánů nemá názor žalobkyně žádný vliv, neboť správní orgány jsou vázány pouze a jedině právními předpisy. To vyplývá, jak z ústavního pořádku (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), tak z ostatních právních předpisů (ust. § 2 odst. 1 správního řádu).
12. Pro úplnost žalovaný doplňuje, že délka rozhodného období již byla předmětem přezkumu Ústavního soudu a nebyla shledána proti ústavě (viz Pl. ÚS 55/13, ze dne 12. 5. 2015). Žalovaný je na základě výše uvedených skutečností toho názoru, že rozhodnutí žalovaného jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla vydána v souladu s právními předpisy.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
14. Dne 13. 5. 2020 žalobkyně podala žádost o zprostředkování zaměstnání, na základě které byla zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání. Dne 13. 5. 2020 žalobkyně také podala žádost o podporu v nezaměstnanosti. Do žádosti o podporu v nezaměstnanosti (část C. bod 3. „Poslední ukončené zaměstnání nebo jiná výdělečná činnost v posledních 2 letech před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání, ve které uchazeč o zaměstnání žádá o podporu v nezaměstnanosti [...]“) žalobkyně uvedla: „OSVČ od 1. 4. 2020 do 12. 5. 2020“. Dne 2. 6. 2020 byl žalobkyni doručen

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

prostřednictvím datové schránky „Dodatek k poučení“, „Poučení účastníka správního řízení“ a „Poučení o přebírání zásilek“. Dále žalobkyně obdržela „Výzvu k doložení rozhodných skutečností“, ve které byla úřadem práce vyzvána k doložení výše vyměřovacího základu osoby samostatně výdělečně činné.

15. Ve vyjádření ze dne 6. 6. 2020 žalobkyně uvedla, že výdělečnou činnost jako OSVČ11 zahájila 1. 4. 2020, avšak kvůli situaci spojené výskytem onemocnění COVID-19 ji přerušila od 13. 5. 2020. Její vyměřovací základ tedy plynul v období od 1. 4. 2020 do 12. 5. 2020 ze zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a byl stanoven pro rok 2020 minimální hranicí 8 709 Kč měsíčně. Jinak v posledních dvou letech neměla žádné zaměstnání ani výdělečnou činnost, ani nebyla v pracovní neschopnosti, ani neměla žádnou činnost, která by jí mohla být podle zákona o zaměstnanosti započítána jako náhradní doba. Je si vědoma, že podle zákona o zaměstnanosti nesplňuje podmínky pro přiznání podpory v nezaměstnanosti, avšak tento zákon považuje za hrubě odporující lidským právům a svobodám, plynoucím z Listiny základních práv a svobod a z vyhlášky č. 120/1976 Sb., o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a Mezinárodním paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, které jsou právně závazné a mají právní sílu větší než zákon. Proto žalobkyně žádá podporu v nezaměstnanosti, a to měsíčně ve výši odpovídající průměrné mzdě v ČR, stanovené v právním dokumentu ve Sbírce zákonů pro rok 2020, a to až do doby, kdy bude přijata do zaměstnání. Dne 18. 6. 2020 vydal úřad práce rozhodnutí, kterým žalobkyni podle ust. § 39 odst. 1 písm. a) a ust. § 41 zákona o zaměstnanosti nepřiznal podporu v nezaměstnanosti ode dne 13. 5. 2020. V odůvodnění tohoto rozhodnutí úřad práce uvedl, že v rozhodném období 2 let před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání žalobkyně nedoložila dobu zaměstnání nebo výdělečné činnosti. Pro přiznání podpory v nezaměstnanosti žalobkyně nesplňuje podmínku stanovenou zákonem. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno dne 18. 6. 2020.
16. Proti rozhodnutí úřadu práce podala žalobkyně dne 3. 7. 2020 včasné odvolání, ve kterém se dožadovala změny rozhodnutí úřadu práce tak, že podpora v nezaměstnanosti jí bude přiznána a vyplácena v takové výši, která odpovídá platu státního zaměstnance zařazeného do 14. platové třídy a 7. stupně, anebo ve výši odpovídající třídě, v níž byla zařazena u posledního zaměstnavatele (Ministerstvo práce a sociálních věcí). Dále žalobkyně uvedla, že uchazečkou o zaměstnání, vedenou v evidenci úřadu práce, je v součtu více jak 18 let, a to od roku 2004 zcela bez podpory v nezaměstnanosti. Dále žalobkyně zmínila, že jí je odpírán nárok na starobní důchod, když nesplnila podmínku 33 započitatelných dob pro účely starobního důchodu, při dvou dětech, když se doba, kdy je žadatel uchazečem o zaměstnání, evidovaným na úřadu práce, a kdy si aktivně vyhledává zaměstnání, nezapočítává v plném rozsahu. Žalovaný následně odvolání zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“),

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

jelikož žalobkyně ani žalovaný ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání.

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti *nárok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který získal v rozhodném období (§ 41) zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu^{32g} v délce alespoň 12 měsíců (dále jen „předchozí zaměstnání“); překrývají-li se doby důchodového pojištění, započítávají se jen jednou.*
20. Podle § 41 odst. 1 zákona o zaměstnanosti *rozhodným obdobím pro posuzování nároků na podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci jsou poslední 2 roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.*
21. Podle čl. 95 Ústavy *soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou. Dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu.*
22. V projednávaném případě žalobkyně nezpochybňovala skutkový stav zjištěný správními orgány, nezpochybňovala, že nenaplnila zákonné podmínky pro přiznání podpory v nezaměstnanosti, namítala však neústavnost shora citovaného ustanovení požadujícího minimální délku důchodového pojištění v rozhodném období a požadovala předložení návrhu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu.
23. Soud v projednávané věci neshledal podmínky pro předložení Ústavnímu soudu návrh na zrušení ustanovení § 41 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně svůj návrh zdůvodnila tím, že ustanovení je diskriminační, neboť dříve odpracovala již 20 let, ostatním uchazečům byl přitom nárok přiznán. Ve věci je podstatné, že uchazeči, kterým byl nárok na podporu v zaměstnanosti přiznán, podmínky stanovené zákonem, na rozdíl od žalobkyně, splňovali. V samotném nastavení podmínek pro vznik nároku na podporu v nezaměstnanosti nelze bez dalšího spatřovat diskriminaci. Listina základních práv a svobod nezakazuje jakékoliv rozlišování, nýbrž nepřipustným je jen rozlišování z určitých důvodů nebo rozlišování určitým způsobem. Zákaz diskriminace proto neznamená „zákaz jakéhokoliv vyčleňování, nýbrž pouze takového, které je morálně závadné a snižuje důstojnost člověka“ (srov. Bobek, M.: „Zákaz diskriminace.“ In: Listina základních práv a svobod. Komentář. Eds. Wagnerová, E., Šimíček, V., Langášek, T., Pospíšil, I. a kol. Praha: Wolters Kluwer, 2012, s. 101).
24. K otázce ústavnosti citovaného ustanovení se již Ústavní soud velmi podrobně vyjádřil, a to v nálezu Pl.ÚS 55/13 ze dne 12. 5. 2015. Ústavní soud uvedl, že rozhodování o rozsahu sociálních práv patří mezi významné politické otázky, které jsou v první řadě

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

předmětem volební soutěže a nakonec o nich proto rozhodují volení reprezentanti v zákonodárném sboru. Sociální práva lze totiž řadit mezi tzv. „bytovně sporné či diskutabilní pojmy“, o jejichž nejhlubším významu se vede napříč společnostmi bouřlivá veřejná debata a politická diskuse. Proto musí být v jejich případě Ústavní soud zdrženlivější vůči demokratické vůli zákonodárce, která by měla reflektovat momentální vůli společnosti. Meze tohoto respektu jsou pak v první řadě stanoveny čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Hlediska kontextuálního posouzení ústavnosti lhůty lze vztáhnout i na délku rozhodného období, které zákonodárce určí jako pozorovací pro určení potřebné minimální doby příslušnosti k systému sociálního zabezpečení (otázka svévole při jejím stanovení), resp. přiměřeněji na délku doby důchodového pojištění ve vztahu k délce rozhodného období (otázka disproportionality lhůty). Zákonodárce má přitom velkou diskreci v tom, jakou délku rozhodného období zvolí, nesmí nicméně zasáhnout do práva na přiměřené hmotné zajištění tak, aby byla fakticky znemožněna jeho realizace, nebo dokonce došlo k jeho plošnému odejmutí. K tomu by ovšem mohlo dojít snad pouze tehdy, pokud by byl stanoven poměr délky účasti na důchodovém pojištění ve vztahu k délce rozhodného období tak vysoký, že by z možnosti vzniku nároku na podporu vylučoval podstatnou část pracující populace.

25. Článek 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod zakotvuje právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací a právo těch, kteří toto právo nemohou bez své viny vykonávat, na hmotné zajištění v přiměřeném rozsahu. Jak ze sociálních, tak ekonomických důvodů je nutné minimalizovat ekonomickou škodu a osobní rozvrat, který s sebou ztráta zaměstnání přináší. Stejně tak je ale důležité poskytnout nezaměstnaným pozitivní incentivy, aby se stali znovu zaměstnanými co nejdříve, jak je to možné. V obecné rovině je podstatou a smyslem práva na přiměřené hmotné zajištění v případě nemožnosti práva na práci vykonávat, realizované v tomto případě skrze institut podpory v nezaměstnanosti, krátkodobě zmírnit výpadek příjmů, který ušel v důsledku zákonem vymezené sociální události (tj. ztráty zaměstnání). Ostatně právě od výše nahrazovaného příjmu se obvykle odvíjí výše vyplácené sociální dávky. Mechanismus realizace předmětného práva tak spočívá v tom, že stát nezaměstnaným dočasně při naplnění zákonných podmínek poskytuje jistou výši finančních prostředků, jelikož (objektivně) nastala nemožnost realizovat jejich ústavně zaručené právo na získání prostředků pro jejich životní potřeby prací. Platí přitom, že ten, kdo nesplňuje podmínky nároku na tuto podporu, je pak odkázán na pomoc v hmotné nouzi podle čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
26. Žalobkyně namítala, že citované ustanovení je v rozporu s mezinárodním právem, Ústavní soud však zdůraznil, že podmínka tzv. kvalifikační doby je v sociálních systémech (vyspělých zemí) běžná a je předvídána též různými mezinárodními dokumenty. Aktuální česká úprava délky rozhodného období (tj. dva roky) zcela srovnatelná s jinými evropskými zeměmi. Jde-li o poměr příslušné doby pojištění (či obdobného kritéria pro splnění podmínky daného počtu zaměstnání nebo jiné výdělečné činnosti potřebného pro vznik nároku na podporu v nezaměstnanosti) k rozhodnému období, jsou i v jiných zemích poměry analogické (např. v Německu musí být nezaměstnaná osoba pojištěna ve 12 měsících během posledních dvou let, navíc došlo k podobnému posunu ke kratšímu rozhodnému období jako v ČR).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

27. Podpora v nezaměstnanosti podle čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod musí být garantována pouze u osob, které právě ztratily příjem z výdělečné činnosti, jelikož nemohou získat přiměřené zaměstnání, tj. u těch, kdož mají možnost pracovat a jsou ochotní pracovat. Ústavní soud uzavřel, že je na vůli zákonodárce, za jakých podmínek hmotné zabezpečení v takovýchto případech poskytne, tedy zda nějakým způsobem „zvýhodní“ postavení těch, kteří pracovali v rámci rozhodného období ve větším poměru než ostatní. Přezkoumávaná právní úprava nijak neodporuje účelu ústavní garance podpory hmotného zajištění těch, kdo bez své viny nemohou získávat prostředky pro své životní potřeby prací.
28. Na základě výše uvedeného lze shrnout, že žalobkyně se svou námitkou neuspěla, soud nezjistil ani žádné vady, ke kterým by měl přihlížet z úřední povinnosti. Soud pro úplnost konstatuje, že žalobkyně v žalobě zpochybňovala postupy mnoha dalších orgánů, nicméně z kontextu žaloby bylo naprosto zřejmé, že se dožadovala přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2020, toto rozhodnutí též k žalobě přiložila, soud tedy posuzoval pouze zákonnost tohoto rozhodnutí a řízení jemu předcházejícího, v této souvislosti nemohly mít relevanci argumenty proti postupu dalších správních orgánů ve věci starobního důchodu, příspěvku na bydlení, nemocenského, či proti postupu zaměstnavatelů.
29. Byť tedy soud nezpochybňuje, že žalobkyně mohla mít snahu v rozhodném období pracovat, ať už jako zaměstnanec, nebo jako osoba samostatně výdělečně činná, potřebnou dobu důchodového pojištění zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností nezískala, podporu v nezaměstnanosti tak čerpat nemohla, situaci bylo na místě případně řešit dávkami v hmotné nouzi. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. března 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.